

Ellen G. White
**A nagy
REMÉNYSÉG**

A jó és rossz
küzdelmének leleplezése.
Ki lesz a győztes?

A NAGY REMÉNYSÉG

Ellen G. White
A NAGY KÜZDELEM c. műve
nyomán

Advent Kiadó
Budapest, 2013.

A mű eredeti címe: **The Great Hope**
Kivonatos összeállítás Ellen Gould White
A NAGY KÜZDELEM című művéből

*Az összeállítást a Pacific Press Publishing Association Nampa, Idaho, és a Review and Herald Publishing Association Hangerstown, Maryland munkatársai készítették.
A magyar kiadás Bánfiné Roóz Magdolna fordításának felhasználásával készült.*

Kiadja az **Advent Kiadó**
1171 Budapest, Borsfa u 55.
Tel.: (06-1) 256-5205
e-mail: info@adventkiado.hu
honlap: www.adventkiado.hu

Felelős kiadó: **Ócsai Tamás**

A magyar szöveg gondozása: **Advent Kiadó**
Borítóterv: **Czinkota András**
Nyomdai előkészítés: **Aranyos Zsolt**
Felelős vezető: **E. Kökényes Zsuzsa**
Nyomdai munkák: **Szöllősy Botond, Debrecen**
ISBN: 978-963-9930-33-9

ELŐSZÓ A MAGYAR KIADÁSHOZ

*„... s feljött a nap azon csillagsereggel,
mely véle volt midőn e szép csodákat
megmozdítá Isten az első reggel...*

(...)

*de jaj! A félelem megint leláncolt,
feltűnvnén egy oroszlán szörnyű képe:
mely emelt fővel közeledni látszott
s dühös éhséggel zsákmányát kereste,
úgy, hogy a lég tőle remegni látszott.”*

Dante: Isteni színjáték, Első ének. (Babits Mihály fordítása)

Napi kérdéseink egy része, amelyek percnyi gondjainkból-örömeinkből fakadnak, elhanyagolható. Vannak azonban az emberiség egészét érintő, nagy kérdések, amelyekre szomjasan várnánk a válaszokat: Miért élünk egy ilyen világban? Végzetünk, hogy jó és rossz között vergődve teljék el életidőnk? Valóban „Mindig így volt e világi élet./ Egyszer fázott, másszor lánggal égett” — ahogyan Vörösmarty Mihály írja? Vagyis a kezdetektől fogva léteznek a két pólus: a Jó és a Rossz? Ám, ha létezik egy teremtő Hatalom — akiről szent könyve még azt is állítja, hogy ő maga a Szeretet —, akkor hogyan engedheti meg ezt a sok gonoszságot? Talán Ő teremtette azt is? „De hogy képzelhető, hogy maga Isten az, aki / Egyfelől fiait kegyelmében fürösztli, / Másik kezével a rosszat zúdítja le?” (Voltaire: Vers a lisszaboni földrengésről)

Azt mindnyájan tudjuk, érezzük, hogy a rossz, a gonoszság, ami nekítamad a jóságnak, ami tönkre teszi a boldogságot, a békét: bűn. De hol a kiút innen? Van-e reménység?

Egyet minden gondolkodó ember lát: bármennyire vágyunk és részben el is érhetjük, hogy boldog és kiegyensúlyozott legyen az életünk, az egész csak viszonylagos és tartósan sosem biztos. Mégis ott van a zsigereinkben: nem kellene ennek így lennie! A föld lakóinak kell, hogy legyen egy biztos és örök perspektívája! És nincs is olyan vallás, amely ne erről beszélne. Mit mond azonban a keresztények szent könyve, a Biblia erről? Mi lesz a végkifejlet? Hova vezet az emberi történelem? A fenyegető természeti és társadalmi jelek ellenére lesz-e „Isten országa” ezen az ezer sebből vérző bolygón?

A jó és rossz összeütközése nem egy mesés jelenség, mindnyájan benne forgunk, mindnyájan a szereplői vagyunk. A döntő kérdés: hol, melyik oldalon állunk? Ki vagy mi vezényli a „rosszakat”? Ők a bűn megvalósítói? Egyáltalán: mi maga a bűn? Hogy látja az ember, és hogyan látja a Szentírás Istene? Miért szenvedtek annyian pusztán azért, mert erkölcsi elkötelezettségüket — nevezetesen, hogy bibliai meggyőződésük szerint szolgálják és dicsőítsék a Teremtőt — nem voltak hajlandóak sem ígéretekre, sem fenyegetésekre feladni? Miért adták annyian az életüket a Szentírás Istenéért? Ma meg sem tudjuk becsülni azoknak a számát, akik meggyőződve arról, hogy a Jó, a teremtő Isten oldalán álltak a kozmikus küzdelemben, inkább az életről mondtak le, mintsem megbánták Megváltójukat, aki értük vállalta a földi történelem legsúlyosabb szenvedését és megaláztatását. Ellenük támadhatott magasság és mélység, halál, hatalmasságok, trónok, országok, mégis boldogan voltak készen úgy halálra menni, mintha már látták volna a megváltottak örök otthonát.

Emberek milliói hiszik hogy az „örök otthon” csak káprázat, a realitás pedig ez a világ, amelyben ma és a múltban élünk. A Szentírás épp az ellenkezőjét állítja: ez itt a káprázat, mert el fog tűnni: aranyával és szemetével, palotáival és nyomornegyedeivel, csillogásával és szennyével együtt; az egek Istene által készített otthon viszont valóban örök, és — ahogyan ennek a kis kötetnek a végén többször is mondja a szerző — az emberi toll kevés, hogy leírja szépségét.

A rövid, 11 fejezetből álló kötet egy nagyobb lélegzetű munka nyomán, „A nagy küzdelem” című könyv alapján született. A szerző: Ellen G. White, akinek ezt, az Amerikában született művét máig 160 nyelvre fordították le.

A kis kötet minden olvasójának kívánjuk, hogy legyenek áldásul számára a bűn és tisztaság harcának kibontakozását és az emberi történelem végét olyan szemléletesen kifejtő részletek, amelyek az utolsó szóig a Bibliára támaszkodnak.

1. MIÉRT VAN SZENVEDÉS?

Az emberek többségét a bűn eredete és oka nagyon is elbizonytalanítja. Látják a gonoszság munkáját, és rettenetes következményeit: a szenvedést, a pusztulást, és azt kérdezik, miként lehetséges mindez annak a Lénynek az uralma alatt, akinek a bölcsessége, hatalma és szeretete végtelen. Ez olyan titok, amelyre nem találnak magyarázatot. Így hajlanak a kétkedésekre és az akadékoskodásra, s ezt mentségül hozzák fel arra, hogy elvessek a Biblia tanításait. Isten ígéje azonban világos kinyilatkoztatásokat tartalmaz ebben a kérdésben, és olyan igazságokat tár fel, amelyek az üdvösségünk szempontjából nélkülözhetetlenek.

A bűn eredetére lehetetlen olyan magyarázatot találni, ami megindokolná létezését. Ahhoz azonban, hogy Isten igazságosan és jóakaratú kezelje a bűnt, pontosan eleget tudhatunk meg mind a bűn eredéről, mind végleges megszüntetéséről. A Szentírás semmit sem tanít világosabban, mint azt, hogy Isten semmiképpen sem felelős a bűn létrejöttéért; hogy Ő nem vonta vissza önkényesen kegyelmét, hogy nem volt hiba kormányzatában, ami alkalmat adott volna a lázadásra. A bűn „betolakodó”, amelynek jelenlétét nem lehet megindokolni. A bűn titokzatos, érthetetlen; mentegetése egyenlő volna igazolására. Ha mentséget lehetne találni rá, vagy okot létezésére, akkor megszűnne bűn lenni. A bűnre egyetlen meghatározás van, amelyet Isten Ígéje ad: „a bűn törvényszegés”; egy olyan elv testet öltése, mely harcban áll Isten kormányzatának alapjával: a szeretet királyi törvényével.

A bűn keletkezése előtt béke és boldogság uralta az egész világegyetemet. Minden tökéletes összhangban volt a Teremtő akaratával. Az Isten iránti szeretet mindent túlszárnyalt, az egymás iránti szeretet pedig tiszta volt. Krisztus, az Ige, Isten egyszülöttje, egy volt az örökkévaló Atyával — természetben, jellemben és szándékban. Ő volt az egyetlen lény az egész világegyetemben, aki tanácskozhatott

Istennel, és osztozhatott szándékaiban. Krisztus által teremtette Isten a mennyei lényeket. „Mert benne teremtett minden a mennyen és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár trónusok, akár uralmak, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok: minden általa és reá nézve teremtett.” (Kolossé 1:16) És Krisztus előtt, éppen úgy, mint az Atya előtt az egész menny hódolatát fejezte ki.

Mivel Isten kormányzatának alapja a szeretet törvénye, az összes teremtett lény boldogsága azon múlott, hogy tökéletes összhangban vannak-e a törvény nagyszerű elvével, az igazságossággal.

Isten szeretetből fakadó szolgálatot kíván minden teremtményétől — olyan hódolatot, amely Isten jellemének megértéséből fakad. A Teremtő nem talál örömet olyan engedelmességben, amely kényszerből fakad. Mindenkinek szabad akaratot ad, hogy önként szolgálhasson neki.

Volt azonban valaki, aki visszaélt ezzel a szabadsággal. Benne — akit Isten Krisztus után a legjobban kitüntetett, és aki a menny lakói közül a leghatalmasabb és legdicsőségesebb volt — fogant meg a bűn. Bukása előtt Lucifer volt az első és legfelségesebb kerúb. Szent volt és makulátlan. „Ezt mondja az én Uram, az ÚR: Te voltál a mintakép, tele bölcsességgel, tökéletesen szép. Édenben, Isten kertjében voltál, mindenféle drágakő borított: rubin, topáz és jáspis, krizolit, ónix és nefrit, zafír, karbulunkus és smaragd. Aranyból készültek foglalataid, és a rajtad levő vésetek teremtésed napján elkészültek. Fölkent kerúbot adtam melléd, hogy oltalmazzon, Isten szent hegyén voltál, tüzes kövek közt járkáltál. Feddhetetlen életű voltál teremtésed napjától fogva, míg álnokság nem lett található benned.” (Ezékiel 28:12-15)

Luciferben lassan-lassan kialakult az önfelmagasztalás vágya. „Olyan okosnak tartottad magad, mint amilyen Isten.” (Ezékiel 28:6) „Ezt mondtad magadban: fölmegegyek az égbe, Isten csillagai fölé emelem trónomat, odaülök az istenek hegyére a messze északon. Fölmegegyek a felhők csúcsára, hasonló leszek a Felsőgeshez!” (Ézsaiás 14:12-14)

Az egész menny örömmel dicsőítette a Teremtőt, és boldogan sugározta vissza dicsőségét. Amíg Istent ilyen tisztelet övezte, az egész mennyben béke és boldogság honolt. A menny harmóniáját azonban megzavarta egy disszonáns hang. Az „én” szolgálata és magasztatása, amely ellenkezett Isten eredeti tervével, balsejtelmeket okozott azoknak a lelkében, akik Istenhez hasonlóan mások boldogításában lelték boldogságukat.

A mennyei tanácskozó testületek kérlelték Lucifert. Isten Fia eléártta a Teremtő nagyságát, jóságát és igazságosságát, valamint törvényének szentségét és változhatatlanságát. A menny rendjét Isten alapította meg; és ha Lucifer eltér attól, meggyalázza Alkotóját, magát pedig romlásba dönti. Isten végtelen szeretettel és irgalommal adott figyelmeztetése azonban csak ellenállást váltott ki. Lucifer hagyta, hogy a Krisztussal szembeni féltékenység eluralkodjék rajta és még elszántabb lett.

A maga dicsőségétől eltelve, elsőbbség után vágyott. Lucifer a neki adományozott magas méltóságot nem tartotta Isten ajándékának, és nem volt hálás érte. Büszkélkedett fényességével és kitüntetett helyével. Istennel egyenlő akart lenni. A mennyei sereg szeretette és tisztelte Lucifert. Ő volt a legbölcsebb és legdicsőségesebb közöttük. A menny elismert Királya azonban Isten Fia volt, akinek hatalma és tekintélye felért az Atyáéval. Isten mindig Krisztussal tanácskozott, Lucifer előtt pedig nem tárult fel Isten minden szándéka. „Miért legyen Krisztus az első? — kérdezte ez a hatalmas angyal. — Miért megbecsültebb, mint Lucifer?”

Az elégedetlenség szítása

Lucifer eltávozott Isten közvetlen közeléből. Elment, hogy elégedetlenséget szítson az angyalok között. Munkáját titokban végezte, és egy ideig valódi szándékát az Isten iránti tisztelet látszata mögé rejtve igyekezett elégedetlenséget ébreszteni a mennyi lények között. A törvény ellen lázította őket. Azt állította, hogy ezek a törvények

szükségtelen korlátokat szabnak. Lucifer arra biztatta az angyalokat, lényük szentségére hivatkozva, hogy kövessék saját akaratuk parancsait. Azzal a kijelentésével, hogy Isten igazságtalan vele, amikor a legnagyobb dicsőségben Krisztust részesíti, sajnálatni akarta magát. Azt állította, hogy nem azért igényel nagyobb hatalmat és dicsőséget, mert önmagát szeretné felmagasztalni, hanem a menny minden lakója számára szabadságot akar biztosítani, hogy eljussanak a lét magasabb szintjére.

A nagy irgalmú Isten sokáig túrt Lucifernek. Elégedetlenkedése kezdetén Lucifer még nem vesztette el kimagasló helyét; sőt még akkor sem, amikor hazugságait a hűséges angyaloknak mondogatni kezdte. Még sokáig a mennyben maradhatott. Isten újra és újra bocsánatot kínált azzal a feltétellel, hogy megbánja bűnét és engedelmeskedik. Isten olyan eszközökkel próbálta Sátánt meggyőzni tévedéséről, amelyek csak a végtelen szeretet és bölcsesség tud kigondolni. Az elégedetlenség szelleme mindaddig ismeretlen volt a mennyben.

Először Lucifer maga sem látta, hova sodródik. Nem volt tisztában a saját érzéseivel. De amikor bebizonyosodott, hogy elégedetlenségének semmi oka nincs, már tudta, hogy tévedett, hogy Isten kívánalmi jogosak, és ezt az egész menny előtt be kell ismernie. Ha ezt megtette volna, megmenthette volna önmagát és sok angyaltársát. Ekkor még nem számolta fel teljesen Isten iránti hűségét. Elhagyta ugyan kerúbként betöltött helyét, de, ha elismerve a Teremtő bölcsességét, vissza akart volna térni Istenhez és az Isten csodálatos tervében neki szánt helyhez örömmel, akkor újra elfoglalhatta volna tisztét. Büszkesége azonban nem engedte meghódolni. Elszántan védte a maga álláspontját, bizonygatva, hogy nincs szüksége bűnbánatra, és teljesen belevetette magát az Alkotója elleni nagy küzdelembe.

Lángeszének minden képességét a megtévesztésre összpontosította, hogy megnyerje a vezetése alatt álló angyalok rokonszenvét. Még azt a tényt is kiforgatta, hogy Krisztus figyelmeztette és tanácsolta őt.

Azoknak, akiket a szeretet és a bizalom legerősebb szálai fűztek

hozzá, Sátán azt mondta, hogy őt Isten rosszul ítéli meg, álláspontját nem veszi figyelembe, és szabadságát korlátozza. Sátán először csak elferdítette Krisztus szavait, majd megmásította, és kimondottan hazudott, azzal vádolva Isten Fiát, hogy meg akarja alázni a menny lakói előtt. Ūrügyet keresett az angyalokkal való vitára. Azokat pedig, akiket nem tudott fellázítani és teljesen a maga oldalára állítani, azzal vádolta, hogy a mennyei lények érdekeivel szemben közömbösek. Pontosan azzal terhelte meg az Istenhez hűségeseket, amit ő követett el. Igazolni akarta azt a vádját, hogy Isten igazságtalan vele szemben, ezért a Teremtő szavainak és tetteinek hamis beállításához folyamodott. Ravaszul vitatta Isten szándékait, amivel el akarta bizonytalanítani az angyalokat. Mindazt, ami egyszerű volt, titokzatosságba burkolta. A megtévesztés szándékával forgatta ki Jahve legvilágosabb kijelentéseit, és kételyt ébresztett azokkal szemben. Magas tisztsége és a menny kormányzatával való szoros kapcsolata nagyobb súlyt adott állításainak, és végül sok angyalt rábírt arra, hogy lázadjon a mennyei tekintély ellen, miként ő is.

A lázadás beérík

A bölcs Isten hagyta, hogy Sátán addig folytassa munkáját, mígnem az elégedetlenség szelleme nyílt lázadássá érett. Sátán terveinek teljesen ki kellett bontakoznia ahhoz, hogy valódi jellegüket és céljukat mindenki felismerhesse. Lucifernek, mint felkent kerúbnek kimagasló helye volt; a mennyei lények végtelenül szerették, és nagy befolyást gyakorolt rájuk. Isten uralma nemcsak a menny lakóira terjedt ki, hanem minden teremtményére, a világegyetem összes lakójára is. Sátán azt gondolta, hogyha az angyalokat maga mellé tudja állítani, akkor a többi világ is vele tart. Nagyon ügyesen hazudott, és a hazugság mögé bújva előnyt szerzett magának. Még a hűséges angyalok sem voltak egészen tisztában jellemével, sem azzal, hogy tevékenysége hova vezet.

Sátánt olyan nagy tisztelet övezte, és minden tettét olyan titokzatosság vette körül, hogy nehéz volt az angyalok előtt leleplezni

munkájának igazi jellegét. A bűn, amíg teljesen ki nem bontakozott, nem tűnt olyan gonosznak, amilyen valójában volt. Mindeddig nem létezett Isten világegyetemében, és a szent lényeknek fogalmuk sem volt jellegéről és veszedelmes voltáról. Nem tudták, milyen borzasztó következményekkel jár Isten törvényének semmibevevése. Sátán először az Isten iránti hűség tetszetős látszata mögé rejtette ténykedését. Azt állította, hogy Isten dicsőségét szolgálja, kormányzatát megszilárdítja és a menny összes lakójának javát akarja. Miközben elégedetlenséget csepegtetett az angyalok lelkébe, ravaszul azt a látszatot keltette, hogy meg akarja szabadítani őket az elégedetlenségtől. Amikor azt bizonygatta, hogy változtatni kell Isten kormányzatának rendjén és törvényein, úgy tüntette fel, hogy ezekre a változtatásokra a menny összhangjának megőrzése érdekében van szükség.

Isten igazságosan kezelte a bűnt. Sátán viszont azt a módszert alkalmazta, ami Istentől távol állt — a hízelt és a csalást. Meg akarta hazudolni Isten szavait, és az angyalok előtt hamis színben tüntette fel kormányzási módszerét. Azt állította, hogy Isten nem jár el igazságosan, mert törvényeket és szabályokat ró a menny lakóira; hogy a meghódolás és engedelmesség megkövetelésével keresi a maga dicsőségét. Azt a látszatot keltette, hogy egyedül ő akarja a világegyetem javát szolgálni. — Mindenkinek meg kellett azonban látnia a bitorló jellemét és valódi céljait. Időt kellett adni ahhoz, hogy gonosz cselekedeteivel leleplezze önmagát.

Sátán azért a vizzályért, amit ő okozott a mennyben, Isten törvényét és kormányzását okolta. Minden baj okának az isteni uralkodás következményeit nevezte meg. Azt állította, hogy ő meg akarja jobbitani Jahve törvényeit. Ezért nyilvánvalóvá kellett válnia, hogy mi húzódik állításai mögött, és mi lesz akkor, ha végrehajtja javasolt változtatásait Isten törvényében. Sajat művének kellett kárhoznia őt.

Sátán kezdettől fogva azt állította, hogy nem lázad. Ezért az egész világegyetemnek álarc nélkül kell látnia a csalót.

A végtelen Bölcsesség még akkor sem pusztította el Sátánt, amikor már eldöntött tény volt, hogy nem maradhat tovább a mennyben. Mivel Isten csak szeretetből fakadó szolgálatot fogadhat el, teremtményei engedelmisségének arra a meggyőződésre kell épülnie, hogy Isten jó és igazságos. Mivel a menny és a többi világ lakói akkor még nem ismerték a bűn jellegét és következményeit, nem látták volna meg Isten igazságos és irgalmas voltát, ha Sátánt elpusztítja. Ha Sátán létezése azonnal megszűnik, Istent inkább félelemből szolgálták volna, mint szeretetből. A csaló befolyása nem szakadt volna meg teljesen, és biztosnak tűnt, hogy nem semmisül meg a lázadás szelleme sem. A bűnnek be kellett érnie. Azt, hogy Isten igazságos, és a világegyetemet kormányozó törvények tökéletesek, örök érvényűek és az életet szolgálják, az összes teremtménynek meg kellett látnia, mégpedig vitán felül.

Sátán lázadása tanulságul szolgál a világegyetem számára az egymást követő századok során — örök bizonyosságul a bűn jellegéről és borzalmas következményeiről. A sátáni elv megvalósulása az angyalokra majd emberekre gyakorolt hatását tekintve világosan mutatja, mi következik abból, ha Isten tekintélyét félreteszik. Nyilvánvalóvá lesz, hogy Isten kormányzatának és törvényének létevel fonódik össze minden teremtményének jóléte. Ennek a lázadásnak szörnyű emlékezete örök időken át védeni fogja a szent lényeket a törvényszegés természetének fel nem ismerésétől, a bűn elkövetésétől és a büntetéstől.

A mennyben folyó küzdelem utolsó percéig a nagy bitorló igazolni próbálta magát. Amikor elhangzott a kijelentés, hogy Sátánnak összes hívével együtt el kell a boldogság honát hagynia, a lázadó vezér arcátlanul kimondta, hogy semmibe veszi a Teremtő törvényét. Megismételte azt az állítását, hogy az angyaloknak nincs szükségük irányításra, hanem hagyni kell, hogy tegyék azt, amit tenni akarnak, és akaratuk mindig jól fogja őket irányítani. Isten törvényeit a szabadság korlátjának bélyegezte, és kijelentette: el kell törölni a törvényt, hogy a

mennyei seregek a törvény korlátjától megszabadulva a lét magasabb, dicsőségesebb szintjére juthassanak.

Száműzés a mennyből

Sátán és követői a lázadás minden felelősségét egyhangúan Krisztusra hárították. Azt mondták, ha Isten nem fedtte volna meg őket, akkor nem lázadtak volna fel. Ez a makacs és kihívóan hűtlen csaló a híveivel együtt megpróbálta megdönteni Isten kormányzását. Tiszteletlenül azt állították, hogy egy elnyomó hatalom ártatlan áldozatai. Végül azonban el kellett hagyniuk a mennyet. (Jelenések könyve 12:7-9)

Ugyanaz a lelkület, amely a mennyben lázadást szított, a földön még mindig a lázadást sugallja. Sátán ugyanazt a módszert alkalmazza az emberek között, amit egykor az angyaloknál. Az ő szelleme uralja az engedetlenség fiait, akik hozzá hasonlóan igyekeznek lerombolni Isten törvényének korlátait, és szabadságot ígérnek a parancsolatok áthágóinak. A bűn megfeddése ma is gyűlöletes, és ellenállást vált ki az emberekben. Amikor Isten intő üzenetei érintik a lelkiismeretet, Sátán arra indítja az embert, hogy igazolja magát, és próbáljon másokat is rábírní a bűneivel való egyetértésre. Az ember ahelyett, hogy hibáit javítaná ki, felháborodást szít a dorgáló ellen, mintha ő volna a probléma egyedüli oka. Az igaz Ábel napjaitól fogva mindmáig ez a lelkület mutatkozik meg azok ellen, akik elég bátrak a bűn elítélésére.

Sátán, aki a mennyben Isten jellemét hamis színben tüntette fel, és Alkotóját szigorúnak és kegyetlennek bélyegezte, az embert ugyanazzal az eszközzel vette rá a bűnre. Sikere után kijelentette, hogy Isten igazságtalan korlátozásai okozták az ember bukását, miként az ő lázadását is.

Isten megvédte trónja becsületét, és kinyilvánította igazságosságát, amikor Sátánt kiűzte a mennyből. Amikor azonban az ember a hitehagyó csalásainak engedve vétkezett, Isten bizonyosságot tett szeretetéről azazal, hogy egyszülött Fiát halálra adta az elbukott emberért. Az engesztelésben megmutatkozik Isten jelleme. A kereszt súlyos érvelése az

egész világegyetem előtt bebizonyítja, hogy a bűn útjáért, amelyet Lucifer választott, semmiképp sem lehet Isten kormányzatát vádolni.

A Krisztus és Sátán közötti küzdelemben a Megváltó földi szolgálata során a nagy csaló jelleme lelepleződött. Semmi sem téphette volna ki erősebben a mennyei angyalok és a világegyetem egészének hűséges lakói szívéből a Sátán iránti szeretetet, mint az, hogy Sátán kegyetlen harcot indított a világ Megváltója ellen.

Kihívóan követelte, hogy Krisztus hódoljon meg előtte. Elbizakodott vakmerőségében felvitte Krisztust a hegycsúcsra és a templom tetejére. Gonosz szándékát elárulta, amikor arra bízta, hogy ugorjon le a szédítő magasból. Sátán elszánt rosszindulattal helyről-helyre üldözte a Megváltót. Azt sugallta a papoknak és a népnek, hogy utasítsák el szeretetét, és azt kiáltsák: „Feszítsd meg! Feszítsd meg!” Mindez megdöbbenetűt és felháborította a világegyetem lakóit.

Sátán készítette arra a világot, hogy tagadja meg Krisztust. A gonoszság fedelme felhasználta minden képességét és ravaszságát Jézus elpusztítására, mert látta, hogy a Megváltó irgalma és szeretete, könyörülete és szánakozó kedvessége bemutatja a világnak Isten jellemét. Sátán vitatta Isten Fiának minden igényét, és emberek segítségével szenvedéssel és fájdalommal nehezítette meg a Megváltó életét. Az álbölcselet és hazugság, amellyel Sátán gátolni akarta Jézus munkáját, az engedetlenség fiainak gyűlölete, a kegyetlen vádak a példátlan jóságú élet ellen — mind mélyen gyökerező bosszúszomjából fakadtak. Az irigység és rosszindulat visszafojtott tüze, a gyűlölet és bosszúvágy előtört a Golgotán Isten Fia ellen, és az egész menny néma fájdalommal nézte a jelenetet.

Sátán bűnére nem volt mentség. A hazug és gyilkos őscaló megmutatta valódi jellemét. Nyilvánvaló volt, hogy ugyanazt a lelkületet tanúsította volna, ha irányíthatta volna a menny lakóit, mint amivel később hatalmában tartotta az embereket. Azt állította, hogy Isten törvényének áthágása szabadságot és dicsőséget teremt. De bebizonyosodott, hogy a következmény rabszolgaság és gyalázat. Lelepleződtek

Sátán vádjai, amelyeket Isten jelleme és kormányzása ellen felhozott. Azzal vádolta Istent, hogy csupán a maga dicsőségét keresi, amikor teremtményeitől hódolatot és engedelmességet kíván. Kijelentette, hogy míg a Teremtő mindenki mástól önmegtagadást követel, Ő maga nem gyakorol önmegtagadást, és nem hoz áldozatot. De nyilvánvaló lett, hogy az elbukott és bűnös ember megváltásáért a világegyetem Uralkodója meghozta a legnagyobb áldozatot, amire a szeretet csak képes; „Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával” (2Korintusi levél 5:19). Az is bebizonyosodott, hogy míg Lucifer dicsőség és elsőbbség utáni vágyával kinyitotta az ajtót a bűn előtt, Krisztus — hogy a bűnt megsemmisítse — megalázta magát, és engedelmes volt mindhalálig.

Érv az ember érdekében

Az egész menny láthatta, hogy Isten mennyire igazságos mind Sátán elítélésében, mind pedig az ember megváltásában. Lucifer kijelentette: ha Isten törvénye változhatatlan, ha a büntetést nem lehet elengedni, akkor minden törvényszegőt örökre ki kell rekeszteni a Teremtő kegyelméből. Azt állította, hogy a bűnös emberiség nem váltható meg, ezért az ő jogos zsákmánya. Krisztus halála azonban olyan érv volt az ember érdekében, amit nem lehetett megdönteni. A törvény büntetése Krisztust érte, ki Istennel egyenlő, az ember pedig önmagának tudhatja Krisztus igaz életét, és töredelmes, alázatos magatartással győzhet Sátán hatalmán, miként Isten Fia győzött. Isten igaz, és megigazítja azokat, akik hisznek Jézusban.

Krisztus azonban nemcsak azért vállalta a szenvedést és a halált, hogy megváltsa az embert. Azért jött, hogy a „törvényt nagygyá tegye és dicsőségessé”. Nemcsak azért jött, hogy a föld lakói úgy tekintsék a törvényt, ahogy kell, hanem azért is, hogy az egész világegyetemen megmutassa: Isten törvénye változhatatlan.

A végső ítéletkor bebizonyosodik, hogy a bűnre semmiféle indok nincs. Amikor az egész föld Bírāja Sátánnak szegezi a kérdést: „Miért

lázadtál ellenem, és ragadtad el tőlem országom polgárait?” — a bűn szerzőjének nem lesz semmi mentsége. Minden száj megnémul, és a lázadás serege szótlan lesz.

A Golgota keresztje nemcsak a törvény változhatatlanságát hirdeti a világegyetemnek, hanem azt is, hogy a bűn zsoldja a halál. Amikor a Golgotán elhangzott a haldokló Jézus „elvégeztetett!” kiáltása, megkondult Sátán felett a lélekharang. Az oly rég óta folyó nagy küzdelem eldőlt, és most már biztos lett, hogy a bűn végleg meg fog semmisülni. Isten Fia átlépte a sír kapuját, hogy a „halála által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, vagyis az ördögöt” (Zsidókhoz írt levél 2:14). Lucifer magas méltóságra vágyott, és ezért azt mondta: „Fölmegyek az égbe, Isten csillagai fölé emelem trónomat, ... hasonló leszek a Felsőgeshez”. Isten pedig kijelentette: „Hamuvá tettelek a földön, ... nem lesz belőled soha semmi”. (Ézsaiás 14:13-14, Ezékiel 28:18-19) Amikor „Eljön a nap, amely olyan lesz, mint az izzó kemence. Olyan lesz minden kevély és minden gonosztevő, mint a polyva, elégeti őket az az eljövendő nap — mondja a Seregek Ura —, nem marad sem gyökerük, sem águk.” (Malakiás könyve 3:19; Károli: Malakiás 4:1)

Az egész világegyetem látni fogja a bűn jellegét és következményeit. A bűn végleges megsemmisítése, ami kezdetben, amíg az nem fejlődött ki a maga teljességében, az angyalokat megfélemlítette, Istent pedig meggyalázta volna, most bizonyítja Isten szeretetét, és megalapozza dicsőségét a világegyetem lényei előtt, akik boldogan teljesítik akaratát, akiknek szívében van törvénye. Soha többé nem lesz gonoszság. Isten Igéje így hangzik: „Ha ő véget vet valaminek, nem lesz szükség még egy csapásra” (Náhum 1:9). Isten törvényét, amelyet Sátán a szolgaság jármának bélyegzett, minden lény a szabadság törvényének fogja tisztelni. A próbára tett és a próbából győztesként kikerült teremtettség soha többé nem lesz hűtlen azzal szemben, aki tökéletesen bemutatta mérhetetlen szeretetét és végtelen bölcsességét.

TARTALOM

Az egyes fejezetek címei mellett közöljük *A nagy küzdelem* megfelelő részeinek számát, amelyből a kivonat, illetve az adaptáció származik.

1. Miért van szenvedés?	6
<i>A nagy küzdelem 29. rész</i>	
2. Remény a gonosz feletti győzelemben	17
<i>A nagy küzdelem 30, 31. rész</i>	
3. Csábító veszélyek	26
<i>A nagy küzdelem 32. rész</i>	
4. Örökké élni	37
<i>A nagy küzdelem 33. rész</i>	
5. Hamis reménység	51
<i>A nagy küzdelem 34. rész</i>	
6. A szív békéje	60
<i>A nagy küzdelem 7, 27. rész</i>	
7. Egyedüli biztonságunk	75
<i>A nagy küzdelem 37. rész</i>	
8. Az igazság védelmében	81
<i>A nagy küzdelem 3, 25, 26. rész</i>	
9. Az igaz reménység	89
<i>A nagy küzdelem 1, 17, 36, 38, 39. rész</i>	
10. A nagy szabadulás	101
<i>A nagy küzdelem 40. rész</i>	
11. A szeretet győzelme	114
<i>A nagy küzdelem 42. rész</i>	